

sa ciljem kako bi pokazao da takvo nešto u osnovi ponavlja tradicionalni metafizički gest filozofije same. Naravno, Derida to sve čini kako bi metaforičnost zahvatio na način na koji to filozofija i retoričko-poetska kritika filozofije ne mogu. Zarad datog Derida polazi od citata sa kraja *Epikurovog vrta* Anatola Fransa unutar kojeg se odvija dijalog o prirodi metafore i filozofskog pojma između Polifila i Arista. Osnovna teza datog dijaloga jeste da su filzofski pojmovi zapravo skrivene metafore, i to skrivene preko procesa trošenja prvobitnog, početnog, osnovnog ili temeljnog čulnog bogastva metafore. Pojam trošenja, kao što smo već istakli, koji se zastupa u *Epikurovom vrtu* ima dva osnovna značenja po Deridi: prvo, potiranje usled trenja, tj. osipanje onoga prvobitnog, ali i značenje viška proizvoda, tj. ukazuje na razmenu kojom se umnožava prvobitno bogastvo - drugim rečima trošenje prvobitne metafore podrazumeva njeno sve veće duhovno/pojmovno bogastvo.

Po Deridi unutar ovog dijaloga priča o metafizičkom pojmu kao potrošenoj punini metaforičko-čulnog značenja zatiču se dve pretpostavke, koje će se i same pokazati kao suštinski metafizičke. Prva pretpostavka ukazuje na postojanje prvobitnog i čistog kapitala netaknute čulne slike, koja je potrošena i izbledela filozofskim pojmom. Dakle, ovde se pretpostavlja prvobitno, arheološko značenje koje iako je prekriveno radom trošenja pojma ipak i dalje ostaje prepoznatljivo ili je zadatak vraćanja od potrošenog pojma ka onome što je metaforičko čulno načelo. Druga, metafizička pretpostavka, pohranjena u ovu vanfilozofsku, poetsko-retoričku, kritiku filozofije, pretpostavlja da je opadanja i trošenje prvobitne vrednosti prelaženje sa fizičkog na ono metafizičko, razliku koja je i sama pohranjena u samom srcu metafizike. Kako sam Derida kaže: "On se, dakle, služi jednom sasvim filozofskom opozicijom, koja i sama ima vlastitu